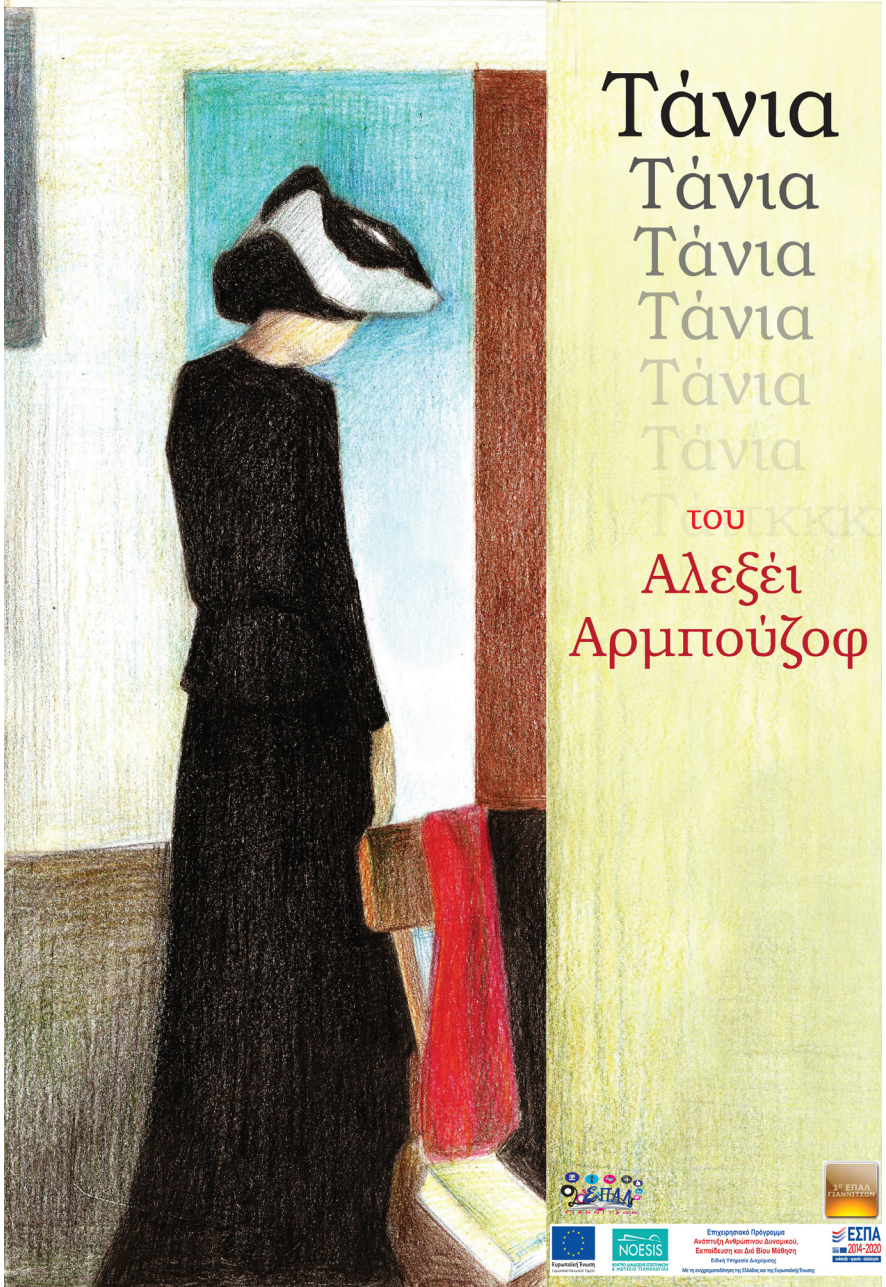

“ΤΑΝΙΑ” ΤΟΥ ΑΛΕΞΕΪ ΑΡΜΠΟΥΖΟΦ

Tania
Tania
Tania
Tania
Tania

του
Αλεξέι
Αρμπούζοφ

Μετάφραση : Άννα Χατσηταύρου - Ελένη Κορδολαίμη

«ΤΑΝΙΑ»

**ΔΙΑΣΚΕΥΗ
ΘΕΑΤΡΙΚΟΥ ΕΡΓΟΥ
ΤΟΥ
ΑΛΕΞΕΪ ΑΡΜΠΟΥΖΩΦ**

ΗΡΩΕΣ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

Αφηγητής Α

Αφηγητής Β

Γκερμάν Μπαλάσωφ

Τάνια

Μαρία Καμάνοβα

Ντούντα

Γιατρός

Γιαγιά

Ξενοδόχα

Πελάτης Ξενοδοχείου

Αλεξέϊ Ιγνάτωφ

Χωρικός

Σκηνή 1η

ΑΦΗΓΗΤΕΣ

A. - Σας έχει τύχει να σημειώσετε πρόχειρα το τηλέφωνο κάποιου γνωστού σας σε ένα χαρτί;

B. - Σημειώσατε κάπου βιαστικά την συνταγή ενός φαγητού που σας είπε η φίλη σας από το τηλέφωνο;

A. - Μήπως σας έχει τύχει να αφήσετε σημείωμα στο τραπέζι του σπιτιού σας «μαμά, πετάγομαι για καφέ και θα γυρίσω γρήγορα»;

B. - Κι αν δεν έχετε κάνει τίποτα από όλα αυτά, τότε σίγουρα έχετε κρατήσει σημειώσεις στο τετράδιο του σχολείου σας.

A. - Πρόχειρο τετράδιο. Το τετράδιο που το ξεχωρίζουμε από το καθαρό τετράδιο.

B. - Λες και το πρόχειρο τετράδιο είναι βρώμικο.

A. - Ούτε βρώμικο είναι ούτε και ασήμαντο. Είναι το τετράδιο στο οποίο μπορούμε να σημειώνουμε τα πάντα. Και σημειώνουμε τα πάντα.

B. - Σημειώνουμε αυτά που λέει ο καθηγητής μας.

A. - Σημειώνουμε αυτά που λέει ο συμμαθητής μας.

B. - Γράφουμε ερωτικά ποιήματα.

A. - Βρίζουμε.

B. - Ή και ζωγραφίζουμε.

A. - Όμως τι σχέση έχουν όλα αυτά με το έργο μας;

B. - Υπομονή. Υπομονή.

Σκηνή 2η

Είναι 14 Νοεμβρίου 1934. Βρισκόμαστε στη Μόσχα. Ήρωες μας είναι η Τάνια και ο Γκερμάν. Η Τάνια σπουδάστρια ιατρικής. Άφησε τις σπουδές της για χάρη του έρωτά της. Ο Γκερμάν είναι μηχανικός εκσκαφέων. Είναι δυο άνθρωποι που αγαπιούνται πολύ. Σήμερα κλείνουν ένα χρόνο μαζί και γιορτάζουν την επέτειο τους.

Γκερμάν . Ζήτω το 34

Τάνια . Ζήτω το 35

Γκερμάν . Ζήτω το 36, ζήτω το37

Τάνια . Ζήτω το 38. Μακάρι να είμαστε μαζί ως τα βαθιά μας γεράματα.

Γκερμάν . Θα είμαστε. Στην υγεία μας.

Τάνια . Στην αγάπη μας. Αλήθεια, θυμάσαι την πρώτη μας συνάντηση πέρυσι;

Γκερμάν . Φυσικά. Κάναμε περίπατο σε όλη την πόλη.

Τάνια. Έπειτα πήγαμε σ’ ένα εστιατόριο και φάγαμε.

Γκερμάν. Μετά πήγαμε στον κινηματογράφο. Και είδαμε το ίδιο έργο τρεις φορές.

Τάνια. Εκείνη την ημέρα πήγα αργά στο μάθημά μου.

Γκερμάν. Τάνια δεν έχεις μετανιώσει που άφησες το ινστιτούτο; Τώρα το καλοκαίρι θα τελειώνες. Γιατρός Τάνια, γιατρός. Ένας

χρόνος μόνο σου έμνε.

Τάνια. Πάλι τα ίδια; Μη μου ξαναμιλήσεις σε παρακαλώ ποτέ γι' αυτό. Ποτέ. Σε αγαπάω. Κι όταν αγαπάς πραγματικά, τα κάνεις όλα στην πάντα για χάρη αυτού που αγαπάς. Τη ζωή μου θέλω να την περάσω στα σχέδια τα δικά σου, γιατί εσύ είσαι ο εαυτός μου. Είσαι εγώ. Καταλαβαίνεις;

Γκερμάν. Τι είναι αυτά που λες Τάνια; Πώς θα μπορέσεις να ζήσεις όλη σου τη ζωή ακολουθώντας τη δική μου ζωή; Θα βαρεθείς γρήγορα.

Τάνια. Εσύ μπορεί. Εγώ όχι.

Γκερμάν. Τι ησυχία...

Τάνια. Σαν να μην υπάρχει κανένας άλλος πάνω στη γη.

Γκερμάν. Κανένας, παρά μονάχα εσύ κι εγώ.

Τάνια. Μόνο εσύ κι εγώ. Οι δυο μας

Γκερμάν. Στον έρωτά μας, λοιπόν.

Σκηνή 3η

ΑΦΗΓΗΤΕΣ

A. - Στον έρωτά λοιπόν. Αλλά πόσο κρατάει ο έρωτας; Και η ζωή έχει άλλα σχέδια για μας.

B. - Και οι άνθρωποι ξεχνάνε εύκολα.

Σκηνή 4η

ΗΧΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟ

(1η Μαΐου 1935. Πέντε μήνες μετά από την πρώτη τους επέτειο και ο Γκερμάν με την Τάνια οργανώνουν μια μικρή φιλική συγκέντρωση στο σπίτι τους. Γιατί ο εκσκαφέας που σχεδίασε ο Γκερμάν πήρε έγκριση για να εγκατασταθεί στο ορυχείο Ρόζα στη Σιβηρία. Στην έγκριση έπαιξε σημαντικό ρόλο η διευθύντρια του ορυχείου, η Μαρία Καμάνοβα. Ο Γκερμάν δείχνει θαυμασμό για την δυναμική Μαρία. Ένας από τους καλεσμένους είναι και εκείνη. Το γλέντι έχει ανάψει για τα καλά.)

Μαρία. Γιατί τόση μελαγχολία Τάνια;

Τάνια. Πάντα δεν νιώθεις μελαγχολία όταν εκπληρώνεις το όνειρό σου;

Μαρία. Τάνια, τι έχετε; Φαίνεστε ανήσυχη, τρομαγμένη.

Τάνια. Όχι Μαρία Καμάνοβα. Τίποτα δεν με τρομάζει.

Μαρία. Όταν είμαστε 20 χρονών το κεφάλι μας είναι γεμάτο όνειρα. Τα θυμάμαι. Μεγάλα όνειρα. Ελπίδες. Επιθυμίες κάθε λογής. Έτσι δεν είναι;

Τάνια. Μπορεί.

Μαρία. Εσάς Τάνια δεν σας καταλαβαίνω. Δεν μπορώ να καταλάβω τι θέλετε. Πιστέψτε με. Δεν πρέπει να αδιαφορείτε για τίποτα. Πόσο μάλλον για τον εαυτό σας.

Τάνια. Ευχαριστώ Μαρία για την συμβουλή.

Μαρία. Φεύγω αύριο οριστικά. Μπορεί να μην ξανασυναντηθούμε ποτέ.

Τάνια. Ώστε αύριο λοιπόν.

Μαρία. Τι παράξενος άνθρωπος που είστε Τάνια; Θα έλεγε κανείς ότι ξαφνικά κάτι σας έχει λείψει, κάτι έχετε χάσει.

Τάνια. Ναι. Κι αυτό που ένας ηλίθιος το έχει βρει, δεν μπορούν να το βρουν 100 έξυπνοι, όσο κι αν ψάχνουν.

Μαρία. Ίσως έχεις δίκιο.

Σκηνή 5η

(Η Μαρία φεύγει και εμφανίζεται η Ντούσια η υπηρέτρια της Τάνιας φορώντας μια μάσκα στο πρόσωπο. Ξεκινά μεταξύ τους ένας διάλογος)

TANIA. Ντούσια εσύ; Που να σε γνωρίσω με αυτήν τη μάσκα που έβαλες. Μα γιατί γύρισες αφού είχες έξοδο σήμερα;

ΝΤΟΥΣΙΑ. Ήθελα να σας πω κάτι Τάνια και δεν μπορούσα να περιμένω. Και σας παρακαλώ να μην θυμώσετε. Σας αγαπώ πολύ το ξέρετε αλλά θα πρέπει να φύγω από το σπίτι σας στις 15. Θα σας δουλέψω ως τις 15 και μετά θα φύγω. Ο αδερφός μου θέλει να μπω στο εργοστάσιο και το βράδυ να πηγαίνω στην τεχνική σχολή. Όλοι έτσι μου λένε να κάνω. Θέλω να διαβάσω Τάνια, να σπουδάσω. Θέλω να γίνω μηχανικός σαν τον κύριο Γκερμάν.

TANIA. Μα νομίζεις ότι είναι εύκολο;

ΝΤΟΥΣΙΑ. Εύκολο; Ξέρω πως δεν είναι. Μα θα δοκιμάσω. Στη

Μόσχα ούτε ένα χρόνο δεν είμαι καλά καλά. Θέλω πολύ να σπουδάσω. Είμαι 17 χρονών ακόμα. Σας αγαπώ πολύ, αλλά γιατί να χαραμίσω τα νιάτα μου κάνοντας την υπηρέτρια; Γιατί; Όλοι οι δρόμοι είναι ανοικτοί για μένα. Δεν έχω δίκιο Τάνια; -(της δίνει φιλί.)
Μα τι είναι; Τι σε έπιασε;

TANIA. Έτσι μου ήρθε. Ήθελα να σε αγκαλιάσω και να σου δώσω ένα φιλί. Κι εγώ σε αγαπώ Ντούσια. Αυτό είναι όλο. Αν ξέρεις καμιά κοπέλα ή καλύτερα καμιά νταντά να της δώσεις την διεύθυνσή μου. Θα τη χρειαστώ.

ΝΤΟΥΣΙΑ. Δηλαδή;

TANIA. Ναι Ντούσια.

ΝΤΟΥΣΙΑ. Πω, πω, χαρά που θα έχει ο κύριος Γκέρμαν!

TANIA. Δεν το ξέρει ακόμα. Μη του πεις τίποτα Ντούσια. Θέλω να του το πω εγώ. Όταν θα είμαστε οι δυο μας. Για χάρη του μόνο το αποφάσισα.

ΝΤΟΥΣΙΑ. Μα γιατί; Λένε ότι το παιδί είναι η μεγαλύτερη χαρά για τη γυναίκα. Αλλά με συγχωρείτε. Πρέπει να φύγω. Με περιμένουν κάτω.

(-κόρνα)

Σκηνή 6η

(Η Τάνια ξεπροβοδίζει την Ντούσια και επιστέφει στους καλεσμένους της. Κρατά στα χέρια της τη μάσκα της Ντούσια και τη βάζει.)

Γκερμάν : Δεν το περίμενα αυτό ήταν καταπληκτικό. Σύντομα θα βρεθούμε στο ορυχείο.

Τάνια. Ά! Ακούω τον Γκερμάν

Γκερμάν. Μαρία Καμάνοβα αύριο φεύγετε κι έχω τόσα να σας πω. Οι λέξεις δεν με βοηθάνε. Θέλω να πω... για μένα είστε η καλύτερη, η ανώτερη σε όλα. Βλακείες λέω. Συγχωρέστε με.

Μαρία. Ναι. Φτάνει. Καλύτερα να μου δώσετε το παλτό μου και γρήγορα μάλιστα, γιατί δε μου μένει και πολύς χρόνος.

Γκερμάν. Μου φαίνεται ότι με αντιπαθείτε λιγάκι. Όλες τις ώρες με ειρωνεύεστε. Σε δυο εβδομάδες έρχομαι στο ορυχείο για την συναρμολόγηση του εκσκαφέα. Θα το ξέρετε βέβαια.

Μαρία. Μπορείτε και να μην έρθετε. Θα τα καταφέρουμε μόνοι μας.

Γκερμάν. Πριν δυο εβδομάδες επιμένετε για το αντίθετο Μαρία.

Μαρία. Λοιπόν, αν έρθετε θα πρέπει να μείνετε μαζί μας 2-3 μήνες. Όσο τέλειος και να είναι ο εκσκαφέας, θα πρέπει να δοκιμαστεί σε πραγματικές συνθήκες εργασίας. Μπορεί να χρειαστούν κάποιες αλλαγές. Φέρτε και την Τάνια μαζί σας.

Γκερμάν. Φοβάμαι πως δεν θα την ενδιαφέρει.

Μαρία. Τι έχει σπουδάσει;

Γκερμάν. Λίγο μουσική, λίγο σχέδιο, λίγο ιατρική. Τίποτα το συγκεκριμένο. Το σοβαρότερο είναι ότι δεν έχει ενδιαφέρον για τίποτα.

Μαρία. Για χάρη σας εγκατέλειψε την ιατρική.

Γκερμάν. Δεν το ήθελα. Χίλιες φορές της είχα πει ότι πρέπει να ξαναρχίσει τις σπουδές της. Ούτε οι φίλοι μου την ενδιαφέρουν... αύριο το πρωί θα έρθω στο σταθμό.

Μαρία. Μη. Σας παρακαλώ. Μην έρθετε.

Γκερμάν. Δεν θα σας πλησιάσω. Θα σταθώ έξω από ένα βαγόνι, που δεν θα είναι το δικό σας, και θα σας κοιτάζω από μακριά.

Μαρία. Δεν πρέπει. Αντίο. Είμαι πολύ κουρασμένη.

Γκερμάν. Μια στιγμή. Μη φεύγετε. Δεν καταλαβαίνετε ότι μου είναι δύσκολο να ζήσω χωρίς την ελπίδα να σας ξαναδώ;

Μαρία. Όλα τα ξεπερνάει κανείς. Όλα.

Γκερμάν. Δεν με πιστεύετε. Γιατί δεν με πιστεύετε;

Μαρία. Ότι κι αν αισθάνομαι, ό,τι κι αν σκέφτομαι, τι σημασία μπορεί να έχει; Κι εμένα μου είναι δύσκολο να φύγω. Να σας αφήσω.

Γκερμάν. Μαρία...

Μαρία. Δεν έπρεπε να πούμε τόσα πολλά. Δεν έπρεπε.

Γκερμάν. Θα φύγω μαζί σου.

Μαρία. Όχι. Θα φύγω μόνη μου και θα με ξεχάσεις. Σε παρακαλώ.

Σε αγαπάει Γκερμάν.

Γκερμάν. Πρέπει δηλαδή να παραιτηθώ από κάθε ευτυχία; Έτσι νομίζεις;

Μαρία. Από κάθε ευτυχία. Από μια κλεμμένη ευτυχία. Από την ευτυχία μιας άλλης. Δεν τη θέλω. Με γνωρίζετε αρκετά καλά. Δεν πρόκειται να ξανασυζητήσουμε αυτό το θέμα ποτέ. Καταλάβετε;

Γκερμάν. Κατάλαβα.

Μαρία. Ευχαριστώ. Λοιπόν. Θα έρθετε στο ορυχείο μαζί με την Τάνια.

Γκερμάν. Μάλιστα.

Μαρία. Και δεν θα έρθετε στο σταθμό. Έτσι;

Γκερμάν. Δεν θα έρθω Μαρία. Τουλάχιστον, μπορώ να σας συνοδεύσω ως την πόρτα;

Μαρία. Μα φυσικά. Τι ερώτηση.

(η Τάνια πετάει με πόνο τη μάσκα και φεύγει τρέχοντας από την άλλη πλευρά)

ΑΦΗΓΗΤΕΣ

- Β.-** Πόσο γρήγορα ξεχνιέται ο έρωτας;
- Α. -** Και πόσο γρήγορα έρχεται άλλος;
- Β. -** Ο Γκερμάν δεν κατάλαβε ότι η Τάνια άκουσε την ερωτική του εξομολόγηση στη Μαρία.
- Α. -** Η Τάνια δεν μπορούσε να αντέξει μια τέτοια απόρριψη. Έτσι φεύγει από το σπίτι τους χωρίς να πει τίποτα.
- Β. -** Θα βρει καταφύγιο στη γιαγιά της αγαπημένης της Ντούσιας, κι εκεί λίγους μήνες μετά θα γεννηθεί ο μικρός Νικολάι.
- Α. -** Ο Γκερμάν δεν θα μάθει ποτέ ότι απέκτησε ένα γιο.

(Ηχογρ)

(13 Μαρτίου 1936. Ένα ξύλινο σπιτάκι στα περίχωρα της Μόσχας. Ένα μικρό δωμάτιο. Είναι μεσημέρι κι έξω χιονίζει. Η Τάνια μιλά τρυφερά στο πέντε μηνών αγοράκι της.)

Σκηνή 7η

ΗΧΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟ

Κοιμήσου. Κοιμήσου αγοράκι μου. Ύστερα από πολλά χρόνια θα γίνεις μεγάλος και σπουδαίος. Θα περπατάμε μαζί στους δρόμους της Μόσχας. Και θα μιλάμε, και θα γελάμε. Και που ξέρεις; Μπορεί τυχαία να τον συναντήσουμε και να του πω: «Να, αυτός είναι ο γιος σου». Ησυχία... Σαν να μην υπάρχει κανείς πάνω στη γη παρά μόνο εγώ κι εσύ. Κοιμήσου. Κοιμήσου αστεράκι μου.

Σκηνή 8η

(7 Ιουλίου 1936. Καλοκαίρι. Ζεστή βραδιά. Όλα γύρω ακατάστατα. Σκορπισμένα ολόγυρα διάφορα αντικείμενα. Φάρμακα, μπουκαλάκια, σωληνάρια, ανάκατα όλα πάνω στο τραπέζι. Η Τάνια σιωπηλή, θλιμμένη στο ανοιχτό παράθυρο.)

Τάνια. Τι ζέστη! Καταιγίδα θα έχουμε. Όχι. Ο ουρανός είναι καθαρός. Βράδιασε κιόλας;

Γιαγιά. Τον Ιούλιο ο ήλιος είναι δυνατός και το βράδυ η ατμόσφαιρα βαριά.

Τάνια. Βράδιασε κι όλας. Βράδιασε.

Γιαγιά. Ηρέμησε Τάνια. Ηρέμησε και πρόσεχε την υγεία σου. Όλα τα άλλα με τη βοήθεια του θεού θα πάνε καλά. Θα δεις.

Τάνια. Είμαι ήρεμη. Δεν θα πεθάνει. Δεν είναι έτσι; Δεν είναι δυνατόν να πεθάνει.

Ντούσια. Τάνια. Πάλι δεν είναι καλά.

Τάνια. Δεν είναι τίποτα. Πάω να τον δω. Δεν είναι τίποτα. *(φεύγει)*.

Ντούσια. Γιαγιά τι συμβαίνει; Το μωρό της πεθαίνει κι αυτή ούτε ένα δάκρυ. Αν έκλαιγε έστω. Δεν είναι δυνατόν να συνεχίσει έτσι. Δεν είναι δυνατόν.

Γιαγιά. Κουτή είσαι Ντούσια; Μόνο τον Νικολάι έχει στο νου της. Το γιο της. Αν τον χάσει δεν της μένει τίποτα. Γίνεται; Γι' αυτό κι αυτή δεν το πιστεύει.

Ντούσια. Γιατί τέτοια αδικία γιαγιά;

Γιαγιά. Έτσι είναι. Άλλοι ζουν και άλλοι πεθαίνουν. Ας πάω κοντά της. Μπορεί κάτι να χρειάζεται.
(Κουδούνι)

Ντούσια. Καλησπέρα γιατρέ. Περάστε.

Γιατρός. Καλησπέρα.
Ντούσια. Τάνια, ήρθε ο γιατρός.

Γιατρός. Πώς πάει; Του βάζετε επιθέματα;

Τάνια. Όχι. Ο καθηγητής ήρθε σήμερα το πρωί και διέγνωσε διφθερίτιδα.

Γιατρός. Α...

Τάνια. Του έκανα μια επέμβαση στο λαιμό. Τραχειοτομή. Αν έχετε υπόψη σας.

Γιατρός. Μπορώ να τον δω;

Τάνια. Όχι. Ότι χρειάζεται θα το κάνω μόνη μου. Πριν τρεις μέρες είχα πει κι εγώ για διφθερίτιδα. Θυμάστε; Πηγαίνετε σας παρακαλώ γιατρέ. Αφήστε μας. Κατάλαβα την κατάσταση. Ότι χρειάζεται θα το κάνω μόνη μου.

Γιατρός. Είναι τρέλα αυτό που πάτε να κάνετε.

Τάνια. Φύγετε, είπα.

Γιατρός. Είναι μεγάλο σφάλμα.

Μένει μόνη και ψάχνει στα χαρτιά της.

Τάνια. Θα ζήσει. Θα δω κι εγώ τις σημειώσεις μου για την

διφθερίτιδα. Κάπου εδώ πρέπει να είναι. Α να εδώ. Σε αυτές τις σημειώσεις μου. « Λοιμώδης νόσος που οφείλεται στο βακτηρίδιο της διφθερίτιδας. Προκαλεί νόσο της ανώτερης αναπνευστικής οδού». Ωραία. Ευτυχώς κρατούσα σημειώσεις. Θυμάμαι εκείνη την ημέρα. Ήταν λίγο πριν παρατήσω τη σχολή. Τι άλλο; Τι άλλο γράφω; Δια την νοσηλείαν της διφθερίτιδος... ναι... Δια την νοσηλείαν της διφθερίτιδος. Διακρίνουμε την εντοπισμένη διφθερίτιδα... την εντοπισμένη καθολική. Σε περίπτωση εντοπισμένης διφθερίτιδος εφαρμόζομεν, εφαρμόζομεν... Τα ξέχασα. Τα ξέχασα όλα. Δεν θυμάμαι πια. Τίποτα. Τίποτα. Ό,τι έχω από την ιατρική σχολή βρίσκονται σε αυτό το συρτάρι. Σε αυτά τα τετράδια. Σε αυτές τις σημειώσεις. Να. Ορίστε. 1933. Τύφος. Όχι. Δεν είναι αυτό. Να αυτό. 1934. Διφθερίτις. Στηθάγχη πυώδης. Ειδικός τύπος μικροβίου μελετηθείς υπό του Γερμανού Λέφλερ. 9 Μαΐου 1934. Η θεραπεία της διφθερίτιδος. Η θεραπεία της διφθερίτιδος... η θεραπεία... η θεραπεία. Δεν μπορεί. Δεν έχω κρατήσει σημειώσεις. Μα γιατί; Δεν έχω σημειώσει τίποτα. Τίποτα. Και δε θυμάμαι τίποτα. Όλα τα έχω ξεχάσει. Όλα.

Σκηνή 9η

ΑΦΗΓΗΤΕΣ

A - Το παιδί; Τι απέγινε το παιδί;

B - Δεν κατάλαβες;

A - Δεν μπόρεσε τελικά να το γιατρέψει. Πέθανε.

B - Και οι σημειώσεις της; Δεν υπήρχαν σημειώσεις για τη θεραπεία. Και βρισκόμαστε στο 1936. Ούτε υπολογιστές, ούτε κινητά. Ούτε πολλά βιβλία. Η γιατρεία του παιδιού της στηρίζονταν κυρίως στις δικές της σημειώσεις.

A - Φυσικά. Στις σημειώσεις της, η Τάνια βρήκε την ασθένεια του γιου της. Όμως για την θεραπεία της αρρώστιας... Γι' αυτό και δεν τα κατάφερε.

Σκηνή 10

(26 Μαΐου 1938. Σε ένα πανδοχείο κάπου στη Σιβηρία. Έξω χιόνι, αστραπές. Η ξενοδόχος μιλάει με έναν πελάτη)

Ηχογραφημένο.

Πελάτης. Ξενοδόχα, δεν πλήττεις εδώ πέρα;

Ξενοδ. Γιατί να πλήττω; Από εδώ ως τα ορυχεία δεν έχει άλλο δρόμο. Κάθε νύχτα έχω και καινούργιους ταξιδιώτες και ο καθένας έχει την ιστορία του. Ξέρω εγώ πράγματα που ούτε να τα φανταστείς μπορείς.

Πελάτης. Ε... κυρά ξενοδόχα; Ποιος είναι εκείνος που κοιμάται έξω στο σαλόνι;

Ξενοδ. Είναι ο υπεύθυνος της περιοχής. Χάλασε το αυτοκίνητό του. Σαν να ακούω άλογο. Θεέ μου ποιος να έρχεται τέτοια νύχτα; Ποιος τα κατάφερε να περάσει το δάσος;

Πελάτης. Κανένας τύπος σαν κι εμένα θα είναι βρε αδελφέ

Ακούγονται κτυπήματα στην πόρτα

Ξενοδ. Δεν σου έλεγα Τάνια καλή μου να μην έρθεις; Γιατί ήλθες με τέτοιο καιρό;

Τάνια. Ωραία είναι εδώ. Κάνει ζέστη

Ξενοδ. Μούσκεμα είσαι.

Τάνια. Κουρασμένη που είμαι;

Ξενοδ. Ρίξε αυτό το σάλι πάνω σου. Είναι πολύ ζεστό.

Τάνια. Ευχαριστώ. Πώς πάει η Όλια;

Ξενοδ. Καλύτερα. Μου φαίνεται πως μπαίνει στην ανάρρωση.

Τάνια. Έρχομαι από τα ορυχεία. Χειρούργησα κάποιον εκεί πέρα και γυρνώντας σκέφτηκα να περάσω.

Ξενοδ. Θέλεις ένα φλυτζάνι τσάι;

Τάνια. Αυτό μάλιστα. Σ' όλο τον δρόμο το ονειρευόμουν. Ώσπου να το ετοιμάσεις θα πάω να δω τη μικρή.

Φεύγει η τάνια

Πελάτης. Γιάτρισσα ε; Μπράβο της. Μπράβο της. Καιρό είναι εδώ;

Ξενοδ. Κοντά ένα χρόνο, έχει έλθει από την Μόσχα, την αγαπάμε πολύ είναι καλό κορίτσι.

Πελάτης. Ο καθένας έχει την ιστορία του και η γιάτρισσα το ίδιο. Σίγουρα σου την διηγήθηκε. Για λέγε; Για λέγε;

Ξενοδ. Αυτή δεν έχει ιστορία. Αυτή δεν έχει. Είναι πολύ νέα ακόμη.

Τάνια. Κοιμάται. Δεν θέλω να την ξυπνήσω. Ο σφυγμός της είναι κανονικός.

Ξενοδ. Έλα, πιες το τσάι σου Τάνια.

Πελάτης. Καταπληκτικό. Δεν μου λέτε; Δεν φοβόσαστε να ταξιδεύετε μόνη σας μέσα στην καταιγίδα.

Τάνια. Όχι. Ξέρετε πως φοβόμουνα παλιά; Φοβόμουνα; πανικός με έπιανε. Εσείς όμως γιατί δεν κοιμάστε;

Πελάτης. Πώς να σου το εξηγήσω; Σαν από περιέργεια, λέω μέσα μου ότι κάτι μπορεί να συμβεί και να το χάσω αν κοιμάμαι. Αν είχα κοιμηθεί δε θα σας είχα συναντήσει.

Τάνια. Ωραία. Δεν έχει τίποτε άλλο να δείτε. Έφτασα. πίνω τσάι και αυτό είναι όλο. Παράξενο δεν είχα προσέξει αυτό το πιάνο.

Πελάτης. Βάζω στοίχημα, ότι παίζετε πιάνο

Τάνια. Ναι. Πολύ παλιά στη Μόσχα, όταν μέναμε στην οδό Αρμπάτ. Πόσο καιρό έχω να παίξω; Θα έχουνε σκουριάσει τα δάκτυλά μου.

Παίζει πιάνο

Τάνια. Σας αρέσει;

Πελάτης. Πολύ. Όμως να με συγχωρέσετε. Πρέπει να πάω στο δωμάτιό μου.

Σκηνή 11

Αλεξεί. Γιατί παίζετε πιάνο μες τη νύχτα; Γιατί δεν αφήνετε τους ανθρώπους να κοιμηθούν;

(Εμφανίζεται η Τάνια στη σκηνή)

Τάνια. Δεν σας ενοχλούν τέτοιες βροντές και σας ενοχλεί η μουσική; Η μουσική σας ξύπνησε και μάλιστα άσχημα καθώς φαίνεται.

Αλεξεί. Είστε καλλιτέχνης;

Τάνια. Όχι. Γιατρός.

Αλεξεί. Δεν έτυχε ποτέ να σας συναντήσω.

Τάνια. Αυτό σημαίνει ότι είστε γερός και δυνατός. Αχρείαστη να είμαι. Ξέρετε έχω να κάνω κυρίως με αρρώστους.

Αλεξεί. Σίγουρα θα είστε από τη Μόσχα.

Τάνια. Πώς το ξέρετε;

Αλεξεί. Φαίνεται. Σας λείπει η Μόσχα;

Τάνια. Όχι. Καμιά νοσταλγία.

Αλεξεί. Δεν το πιστεύω. Πώς και ήρθατε εδώ στη Σιβηρία;

Τάνια. Κάνω τη δουλειά μου. Αδιάφορο ποιους δρόμους πρέπει να πάρω και ποιους ανθρώπους πρέπει να δω. Αυτό είναι όλο. Εσείς τι άνθρωπος είστε;

Αλεξέι. Εγώ; Σαν και εσάς. Ταξιδεύω. Αδιάφορο ποιους δρόμους πρέπει να πάρω, τι καιρό κάνει, και ποιους πρέπει να δω, είστε μόνη εδώ;

Τάνια. Ναι και δεν παντρεύτηκα ποτέ. Η απάντησή μου στην επόμενη ερώτησή σας.

Αλεξέι. Πώς έτσι;

Τάνια. Η αγάπη στην αρχή κάνει τον άνθρωπο τυφλό και μετά ζητιάνο

ΑΚΟΥΓΕΤΑΙ Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΞΕΝΟΔΟΧΑΣ

Ξενοδόχα. Η Όλια ξύπνησε Τάνια.

Τάνια. Έρχομαι. Με συγχωρείτε.

(Η Τάνια βγαίνει από το δωμάτιο και ο διάλογος διαδραματίζεται έξω από τη σκηνή)

Τάνια. Όλα πάνε καλά ύστερα από τρεις μέρες θα σηκωθεί. Πιστεύω πως δεν θα έχουμε επιπλοκές

Ξενοδόχα. Ευχαριστώ Τάνια, δεν ξεκουράζεσαι λιγάκι;

Τάνια. Πρέπει να περάσω και από αλλού.

Ξενοδόχα. Καλά λοιπόν. Γεια σου. Καλό ταξίδι.

Τάνια. Γεια χαρά

(Η Τάνια διασχίζει όλη τη σκηνή)

Αλεξέι. Φεύγετε; Αν με χρειαστείτε ποτέ, ζητήστε με. Θα χαρώ να σας φανώ χρήσιμος.

Τάνια. Δεν σας ξέρω. Ποιος είστε; Ποιον να ζητήσω;

Αλεξέι. Ω! Με συγχωρείται. Ιγνάτωφ. Αλεξέι Ιγνάτωφ.

Τάνια. Ιγνάτωφ; Ο διευθυντής των χρυσορυχείων της περιοχής;

Αλεξέι. Ολόκληρος. Θα χαρώ πολύ να ξαναϊδωθούμε.

Τάνια. Εις το επανιδείν λοιπόν

(Η Τάνια φεύγει) (μουσική)

Σκηνή 12

Χτυπήματα στην πόρτα

Αλεξέι. Ναι; Ποιος είναι; Περάστε. Τάνια, τι ωραία έκπληξη! Περάστε. Πέρασε μια εβδομάδα από τότε που σας είδα και μου φάνηκε αιώνας. Πού γυρνάγατε πάλι με αυτόν τον καιρό; Είσαστε μούσκεμα. Ελάτε, ελάτε γρήγορα εδώ.

Τάνια. Έχω καιρό να έρθω Αλεξέι Ιγνάτωφ. Μου φαίνεται λείπατε.

Αλεξέι. Ναι. Επιθεώρηση στην περιοχή, στον τομέα σας για την ακρίβεια. Έχετε γίνει διάσημη. Το ξέρετε; Παντού για σας μου μιλούν. Μου λείψατε, αυτή είναι η αλήθεια. Χθες συλλογιζόμουνα τι καλά που θα ήταν να αρρώσταينا βαριά και να ερχόσασταν να με γιατρεύατε!!!

Ήχος τηλεφώνου

Αλεξέι. Ναι εμπρός; Μάλιστα, καλημέρα σας. Ναι εδώ είναι. Πάρτε την Τάνια. Είναι ο αρχίατρος.

Τάνια. Μάλιστα. Σας ακούω. Ποτέ δεν έχω αρνηθεί αντικατάσταση συναδέλφου. Είναι τίποτα σοβαρό; Τι; Παιδάκι άρρωστο; Πού; Έρχομαι, έρχομαι.

Αλεξέι. Τι συμβαίνει;

Τάνια. Πρέπει να φύγω αμέσως για τα χρυσορυχεία Ρόζα. Αρρώστησε ένα παιδάκι. Είναι η ειδικότητά μου. Δεν ανήκει στον τομέα μου η περιοχή, αλλά ο συνάδελφος είναι άρρωστος. Λοιπόν πρέπει να φύγω.

Αλεξέι. Το Ρόζα είναι 30 χιλιόμετρα από εδώ και οι δρόμοι γεμάτοι χιόνια, κλειστοί. Πού θα πας;

Τάνια. Ο Νικολάι υποσχέθηκε πως θα βρει μέσον.

Αλεξέι. Πήγαινε λοιπόν. Θα είσαι όμως πολύ κουρασμένη!

Τάνια. Είμαι. Τα χέρια μου τρέμουνε. Νυστάζω και λίγο.

Αλεξέι. Πήγαινε.

Τάνια. Αλεξέι... Αλεξέι... Τίποτε. Αλεξέι, έχω τη διάθεση να σας αγκαλιάσω, να ακουμπήσω το κεφάλι μου στον ώμο σου. Είσαι θαυμάσιος άνθρωπος, τι ξέρεις όμως για μένα; Τίποτε. Ήμουνα παντρεμένη. Πριν τρία χρόνια εγκατέλειψα τον άντρα μου. Τον αγαπούσα πάρα πολύ, τόσο πολύ που δεν μπορούσα να του δικαιολογήσω κανένα σφάλμα, ούτε το παραμικρό. Είναι πολύ δύσκολο να στο διηγηθώ.

Αλεξέι. Το ήξερα.

Τάνια. Το ήξερες; Πώς το ήξερες;

Αλεξέι. Το μάντεψα.

Τάνια. Είχα και ένα παιδί, ένα γιό. Πέθανε. Έμεινα μόνη. Μόνη. Είχα αποφασίσει να τα ξεχάσω όλα τα περασμένα. Πίστευα ότι αυτό θα με ανακούφιζε. Γελάστηκα. Τίποτε δεν μπορώ να ξεχάσω Αλεξέι. Όλα ξεχνιούνται. Ναι πιστέψτε με. Όλα ξεχνιούνται. Τον αγαπάς ακόμη;

Τάνια. Ναι. Δεν είναι ακριβώς αυτό...

Ήχος τηλεφώνου

Τάνια. Θα είναι ο αρχίατρος. Ναι εγώ είμαι. Τι να κάνω; Να περιμένω μέχρι αύριο; Αδύνατο. Εσείς δεν μου είπατε πως το παιδάκι είναι σοβαρά; Ε δεν ξέρω. Θα δοκιμάσω να πάω με τα σκι. Θα φύγω αμέσως. Θα πρέπει να φθάσω πριν νυχτώσει. Ναι ευχαριστώ. Πρέπει να πάω με τα σκι.

Αλεξέι. Όπως θέλεις.

Τάνια. Πρέπει να φύγω αμέσως

Αλεξέι. Μια στιγμή να σου βάλω ζεστό καφέ στο θερμός, θα σου χρειαστεί στο δρόμο.

Ο Αλεξέι βγαίνει από το δωμάτιο η Τάνια ανοίγει το ραδιόφωνο, σιγοψιθυρίζει, ακούγεται η φωνή της εκφωνήτριας

Εδώ τοπικός ραδιοφωνικός σταθμός. Έκτακτό δελτίο αναγγελίας θυέλλης χιονοπτώσεις και άνεμοι σφοδροί θα επικρατήσουν σήμερα εως αργά το βράδυ πιθανά ανεμοθύελοι ,πάση μετακίνηση πρέπει να διακοπή από τις 6 το απόγευμα εως ότου μεταδοθεί νέο δελτίο

πληροφοριών συνεχίζουμε τη μετάδοση ελαφράς μουσικής

Αλεξέι. Ορίστε ο καφές.

Τάνια. Τι ώρα είναι;

Αλεξέι. Τρεις παρά δέκα.

Τάνια. Τρεις παρά δέκα; Πρέπει να φύγω γρήγορα.

Αλεξέι. Μόλις προλαβαίνεις να φθάσεις πριν νυχτώσει.

Τάνια. Τα σκι μου. Μη με συνοδέψεις.

Αλεξέι. Καλό δρόμο. Καλό δρόμο Τάνια.

Σκηνή 13

Στο σπίτι της Μαρίας Καμάνοβα

(Έξω από τη σκηνή)

Μαρία. Τι είναι; Τι συμβαίνει;

ΧΩ Κάτι ζεστό να πει η κοπέλα είχε χάσει τις αισθήσεις της. Ευτυχώς που τη βρήκε ο Ιβάν εκεί στα ακριανά παραπήγματα να σέρνεται πάνω στο χιόνι και την έφερε στα χέρια, εκεί πέρα στη γιορτή μας, στη λέσχη. Με φώναξε. Και εγώ όταν είδα για τι πρόκειται, είπα να σας φωνάξω. Πες μου πώς είναι το παιδί σου Μαρία; Πώς πάει;

Μαρία. Δεν είναι καλά. Δεν είναι καλά. Χιόνι, θύελλα. Βλέπεις το Ρόζα πέφτει πολύ βόρεια. Χρειάζεται γιατρό. Πώς να έλθει όμως;

ΧΩ. Άκου να δεις Μαρία Καμάνοβα. Μόλις την βλέπω, λέω, κάπου την ξέρω, μα που την έχω δει; Ανοίγω την τσάντα της. Κάποιο χαρτί θα έχει μέσα, σκέφθηκα. Ευτυχώς. Και βρίσκω ένα θερμόμετρο Μαρία Καμανόβα. Μου φαίνεται πως ο γιατρός που περιμένεις είναι η κοπέλα.

ΜΑ. Έλάτε, ελάτε γρήγορα μέσα στο σπίτι. Πάω να ετοιμάσω βότκα.

Τάνια. Τι συμβαίνει; Πού βρίσκομαι; Και εσύ ποιος είσαι;

ΧΩ. Δύσκολο ήταν, μα τα κατάφερες.

Τάνια. Είμαι στο ορυχείο Ρόζα; Τι τραγούδια είναι αυτά;

ΧΩ. Ναι. Στο ορυχείο είσαι. Και σήμερα έχουμε γιορτή. Πώς αισθάνεσαι;

Τάνια. Καλά. Πού είναι τα σκι μου;

ΧΩ Μην ανησυχείς θα σου βρω εγώ ένα ζευγάρι ολοκαίνουργια. Καταπληκτικά, μοναδικά, κανένας δεν θα έχει όμοια. **(κρύβει την Τάνια με το σώμα του)**

Σκηνή 14

Μαρία. Τάνια, εσείς εδώ;

Τάνια. Τι συμβαίνει; Μαρία Καμάνοβα εσύ; Ο Γκερμάν; Είναι εδώ ο Γκερμάν;

Μαρία. Όχι. Είναι στη Μόσχα. Θα γυρίσει σε λίγες μέρες.

Τάνια. Και εσύ; Εσύ είσαι η διευθύντρια των ορυχείων;

Μαρία. Ναι.

Τάνια. Και το παιδί; Το άρρωστο παιδί, είναι το παιδί του Γκερμάν;
Είναι το παιδί σας;

Μαρία. Ναι. Και εσύ Τάνια είσαι η γιατρός;

Τάνια. Ναι. Είμαι η γιατρός. Είναι βαριά;

Μαρία. Ναι.

Τάνια. Πώς τον λένε τον γιο σου ;

Μαρία. Νικολάι.

Τάνια. Πάντα ήθελε να τον βγάλει Νικολάι.

Μαρία. Ποιον;

Τάνια. Τον γιό του. Πηγαίνετε με στον μικρό. Πρέπει να τον δω.

*15 Νοεμβρίου 1938 το δωμάτιο της Μαρίας Καμάνοβα είναι φωτεινό.
Το χιόνι έχει σκεπάσει τη μικρή πόλη. Η Τάνια κάθεται κοιμάται με το
κεφάλι χωμένο στα χέρια της*

Σκηνή 15 (χτύπος πόρτας)

Τάνια. Ποιος είναι; Αλεξέι, με πήρε ο ύπνος. Πώς βρεθήκατε εδώ;
Τι έκπληξη είναι αυτή;

Αλεξέι. Ήλθα για μια δουλειά. Και έπειτα ήθελα πολύ να δω πως
είσαστε. Κοιτάξτε αυτό το απόκομμα από τις εφημερίδες. Ηρωική
πράξη μιας γιατρού και η φωτογραφία σας

Τάνια. Φρίκη!!! Απαίσια φωτογραφία. Πού την ξετρύπωσαν;

Αλεξεί. Πραγματικά. Πού την ξετρύπωσαν; Και τι μεγάλη που φαίνεται η μύτη σας;

Τάνια. Αλήθεια.

Αλεξεί. Δεν θα ήθελα να θυμώσετε, αλλά έστειλα αυτό το άρθρο στους γονείς σας.

Τάνια. Ευχαριστώ.

Αλεξεί. Έμαθα ότι γνωρίζατε τις μετεωρολογικές προβλέψεις.

Τάνια. Δεν θα με αφήνατε να φύγω

Αλεξεί. Πού το ξέρατε. Μπορεί να ερχόμουνα μαζί σας.

Τάνια. Κατάλαβα Αλεξεί. Ζηλεύετε που γράφουν για μένα οι εφημερίδες.

Αλεξεί. Μπράβο. Χάθηκε ο παραμικρός σεβασμός. Τώρα ας αφήσουμε τα αστεία, είσαι εδώ μια βδομάδα. Πρέπει απαραίτητα να γυρίσεις στη δουλειά σου. Σε μία ώρα θα έχω τελειώσει όλες τις δουλειές εδώ και φεύγουμε παρέα.

Τάνια. Ίσως να έπρεπε να μείνω.

Αλεξεί. Για ποιο λόγο; Ο μικρός πάει καλά.

Τάνια. Αλεξεί, εσείς δεν είχατε ποτέ ένα γιο. Έτσι;

Αλεξεί. Όχι.

Τάνια. Είναι πολύ παράξενο αυτό που ανακαλύπτω. Μου κάνει κόπο να φύγω μακριά από αυτό το παιδί.

Αλεξέι. Γιατί; Στο κάτω κάτω δεν είναι δικό σου παιδί.

Τάνια. Έχετε δίκιο. Δεν είναι το δικό μου. Ο πατέρας του επιστρέφει σήμερα.

Αλεξέι. Τον γνωρίζετε;

Τάνια. Ναι. Ήταν ο άνδρας μου.

Αλεξέι. Ο Μπαλάσωφ;

Τάνια. Θυμάστε που σας είχα πει ότι την ήθελα αυτή τη συνάντηση και να που τώρα... Όχι, καλύτερα να φύγω.

Αλεξέι. Να μείνεις. Αν φύγεις, χωρίς να τον δεις, θα ήταν δειλία.

Τάνια. Πραγματικά την φοβάμαι αυτή τη συνάντηση. Φοβάμαι το πρόσωπό του. Τα μάτια του. Τη φωνή του. Ευτυχώς που είσαι εδώ Αλεξέι. Βοήθησε με. Θα κάνω ό,τι πεις.

Αλεξέι. Φοβάμαι πως αυτή τη στιγμή δεν μπορώ να είμαι αμερόληπτος σύμβουλος. Τάνια δεν μπορώ να βρω λύση.

Τάνια. Γιατί;

Αλεξέι. Γιατί... Λοιπόν την πραγματική ευτυχία την γνώρισα σε εκείνο το πανδοχείο που σε πρωτοείδα.

Τάνια. Εγώ μιλάω σοβαρά και εσείς αστειεύεστε.

Αλεξέι. Αστειεύομαι Τάνια; Ποτέ μου δεν έχω μιλήσει τόσο σοβαρά. Δεν μπορείς να φανταστείς πόσο σοβαρά. Αντίο. *(φεύγει)*

Τάνια. Παράξενος άνθρωπος.

(Μπαίνει η Μαρία Καμάνοβα)

Μαρία. Καλημέρα, ήπιες τσάι;

Τάνια. Ναι.

Μαρία. Από τα χαράματα είμαι στο ορυχείο. Έχει μαζευτεί τόση δουλεία με την αρρώστια του Νικολάι... Δεν είχα μυαλό. Έφαγε ο Νικολάι;

Τάνια. Έφαγε.

Μαρία. Τάνια, είμαστε φίλες τώρα δεν είναι έτσι; Δεν τον αγαπάς πια τον Γκερμάν. Ότι υπήρχε ανάμεσα σας το έχεις πια ξεχάσει. Πες μου ειλικρινά γιατί τον εγκατέλειψες; Ήταν να έρθει εδώ για τον εκσκαφέα του. Σας περίμενα και τους δύο. Μου είπε ότι τον εγκατέλειψες έτσι... χωρίς καμιά αιτία, δίχως εξήγηση. Γιατί δεν λες τίποτα... Μήπως μου έκρυψε κάτι;

Τάνια. Όχι. Σου είπε την αλήθεια. Έφυγα.

Μαρία. Πολύ περίεργο μου φαίνεται. Τον αγαπούσες τόσο πολύ.

Τάνια. Ναι, αλλά όλα έχουν ένα τέλος.

Μαρία. Νομίζω κάτι μου κρύβεις.

Τάνια. Όχι, όχι. Τίποτε από αυτά που νομίζεις. Εγώ, εγώ μόνη μου έφυγα. Νόμιζα πως ερωτεύτηκα έναν άλλο άντρα. Αστεία ιστορία.

Στο δωμάτιο μπαίνει ο Γκερμάν

Γκερμάν. Κοιμάται;

Μαρία. Είναι καλά πια. Μην ανησυχείς.

Γκερμάν. Έλα, ξύπνησέ τον.

Μαρία. Είσαι τρελός.

Γκερμάν. Έλα ξύπνησε τον. Εφτά μέρες στο ταξίδι σκεφτόμουν το χαμόγελο του και τα φιλιά που θα του δώσω.

Μαρία. Γκερμάν, σε παρακαλώ.

Γκερμάν. Που είναι η Γιατρός. Δεν φαντάζομαι να έφυγε. Σπουδαία γυναίκα. Ε Μαρία;

Μαρία. Εδώ είναι Γκερμάν, μπροστά στα μάτια σου.

Γκερμάν. ΤΑΝΙΑ...

Μαρία. Πάω να δω τον Ιγνάτωφ. Φοβάμαι μήπως θυμώσει. Δεν θα αργήσω.

Τάνια. Λοιπόν;

Γκερμάν. Εσύ; Εσύ εδώ στο σπίτι μας; Φαίνεται πως ονειρεύομαι.

Τάνια. Δεν ονειρεύεσαι και δεν υπάρχει κανένας φόβος να ξυπνήσεις στην οδό Αρμπατ 14

Γκερμάν. Διαμέρισμα 8.

Τάνια. Διαμέρισμα 6. Πολύ θα ήθελα να μάθω ποιοι μένουν τώρα εκεί.

Γκερμάν. Ποιος να ξέρει... ώστε έτσι λοιπόν; Έγινες γιατρός;

Τάνια. Όπως βλέπεις...

Γκερμάν. Είναι καιρός;

Τάνια. 2 χρόνια.

Γκερμάν. Άλλαξες τόσο πολύ. Αγνώριστη. Παντρεύτηκες;

Τάνια. Εγώ;

Γκερμάν. Ναι. γιατί όχι;

Τάνια. Περίεργη μου φαίνεται η ερώτηση σου.

Γκερμάν. Όλα είναι περίεργα. Μόλις έφτασα και...

Τάνια. Και μόλις έφευγα. Και έχουμε σήμερα 15. 15 Νοεμβρίου. Θυμάσαι;

Γκερμάν. Ναι.

Τάνια. Πριν τέσσερα χρόνια γιορτάζαμε αυτή την ημερομηνία. Πίναμε για τις 15 Νοεμβρίου του 38.

Γκερμάν. Τάνια πες μου γιατί έφυγες;

Τάνια. Έχει περάσει τόσοσ καιρός από τότε. Που να θυμάμαι...

Γκερμάν. Πες μου την αλήθεια σε παρακαλώ.

Τάνια. Την αλήθεια; Ε λοιπόν, σ αγαπούσα τόσο πολύ, που δεν άντεχα να σε ακούω να μου λες ψέματα. Άλλωστε δεν έχει τόση σημασία. Ούτε άλλωστε στεναχωρήθηκες και πολύ.

Γκερμάν. Αγαπούσα τη Μαρία. Ήθελα να στο πω, αλλά δεν μπορούσα να στο πω. Δεν μπορούσα.

Τάνια. Τώρα μπορείς να είσαι ήσυχος. Ο γιός σου είναι καλά. Πήγαινε να τον δεις.
(μονολογεί)

Τάνια. Ξέρεις ότι είχα... Για ποιο λόγο. Στάθηκες πιο τυχερός από μένα. Χωρίς να το ξέρεις έχασες κάτι που δεν ήξερες καν την ύπαρξη του. Δεν έχει πια σημασία.

Γκερμάν. Δεν μπορείς να φανταστείς τι ευτυχία είναι ένας γιος!!!
Τάνια. Το πιστεύω. Τώρα πρέπει να φύγω. Δώσε μου το χέρι σου. Να είσαι ευτυχισμένος.

Γκερμάν. Ευχαριστώ ,ευχαριστώ

(ο Γκερμάν μπαίνει στο δωμάτιο)

(Η Τάνια παίρνει ένα παιχνίδι του παιδιού.)

Τάνια. Σε βρήκα και σε χάνω πάλι μικρέ μου Νικολάι. Όταν θα έχεις μεγαλώσει και εγώ θα είμαι γριά πια, άραγε θα σε γνωρίσω; Εσύ θα με γνωρίσεις; Μάλλον όχι. Ποιος ξέρει όμως; Ποιος ξέρει. Κοιμήσου αγοράκι μου. Κοιμήσου.

Αλεξέι. Τελείωσα. Φεύγω για την πόλη. Θα φύγουμε μαζί.

Τάνια. Παράξενο. Έπρεπε να τον δω, για να καταλάβω αυτό το αίσθημα της ελευθερίας. Λες και δεν έχω ζήσει καθόλου. Λες και ξεκινάω από τα 18 ξανά.

Αλεξέι. Τάνια καλύτερα όχι. Μπορεί και να μην ενδιαφέρεσαι για μένα.

Τάνια. Αλεξέι δεν καταλαβαίνεις; Δεν το βλέπεις πόσο σε χρειάζομαι αγαπημένε μου; Αγαπημένε μου και καλέ μου. Έλα,

έλα να φύγουμε μαζί. Το χιόνι θα πέφτει επάνω μας. Και εμείς όπως τότε που ήμασταν παιδιά, θα ρίξουμε το κεφάλι πίσω και θα το καταπίνουμε. Και το βράδυ θα φτάσουμε στο σπίτι. Στο σπίτι μας.

ΤΕΛΟΣ

